

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Petry Venclové a Aleše Korejtky ve věci **žalobce T-STRING Pardubice, a. s.**, IČO: 45534586, Masarykovo nám. 1484, 532 30 Pardubice, **zastoupeného Františkem Mejtou, daňovým poradcem**, tř. Národní svobody 33, 397 01 Písek, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014, č. j. 10540/14/5000-24700-700290,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 24. 4. 2014, č. j. 10540/14/5000-24700-700290, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 14 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce náklady řízení ve výši 13.200 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo

Žalobce podal žádost o poskytnutí účelové podpory programovému projektu výzkumu a vývoje s názvem „*Výzkum možností aplikace komplexního léčivého přírodního produktu mumio mineralis¹ z Mongolska a vývoj nových metod jeho zpracování pro použití ve farmaceutickém, dermatologickém a potravinářském průmyslu*“.

Ministerstvo průmyslu a obchodu České republiky následně poskytlo žalobci na podporu projektu s názvem „*Výzkum a vývoj nových technologií zpracování přírodních minerálních produktů pro použití ve farmaceutickém a v potravinářském průmyslu*“ dotaci v celkové výši 8.547.000,-- Kč, a to na základě smlouvy ze dne 19. 6. 2007, č. 2A-2TP1/074, o poskytnutí účelové podpory na řešení programového projektu formou dotace z výdajů státního rozpočtu na výzkum a vývoj (dále též „smlouva o poskytnutí dotace“). Řešení projektu bylo rozloženo do let 2007 – 2010, dotační prostředky byly čerpány průběžně. Žalobce např. v roce 2008 nakoupil od společnosti Interchem, spol. s r. o., celkem 146 kg přírodního surového mongolského mumia (tedy - jak bylo výše uvedeno - fosilizovaných exkrementů) za 2.610.000,-- Kč bez DPH. V jednom případě nakoupil žalobce 100 kg přírodního surového mongolského mumia za 1.000.000,-- Kč (10.000,-- Kč/1 kg), ve druhém případě nakoupil 46 kg přírodního surového mongolského mumia za cenu 1.610.000,-- Kč (35.000,-- Kč/1 kg). V roce 2009 nakoupil žalobce od společnosti Interchem, spol. s r. o., celkem 18 kg mongolského vyčištěného mumia za 630.000,--Kč (35.000,-- Kč/1 kg) bez DPH. V roce 2010 pak žalobce nakoupil od společnosti Interchem, spol. s r. o., celkem 23 kg mongolského mumia za 805.000,-- Kč (35.000,-- Kč/1 kg). **Celkem tedy žalobce v letech 2008 až 2010 nakoupil 187 kg mumia za 4.045.000,-- Kč** (tím, zda nákup 187 kg mumia za uvedené ceny /35.000,-- Kč za 1 kg/ lze považovat za nezbytně nutný náklad přímo související s plněním cílů a parametrů předmětného projektu ve smyslu čl. VII smlouvy o poskytnutí dotace, se žalovaný nezabýval). **Dále žalobce např. dne 19. 3. 2008 uzavřel s jedním z řešitelů, panem M.K., IČO: 64930394, se sídlem Na stráži 1410/11, 180 00, Praha – Libeň, smlouvu „podle § 409 a násl.“ zák. č. 513/1991 Sb. (tedy kupní smlouvu!), na základě které se pan K. zavázal „připravit a zrealizovat studijně výzkumný pobyt v Mongolsku ve dnech 22 – 28. 4. 2008 pro čtyři specialisty objednatele“ (mezi nimiž byl nejen M.K. sám, ale též pan P.B., jenž smlouvu podepsal za žalobce), a to za cenu 550.000,-- Kč bez DPH.**

V podrobnostech odkazuje soud na vyčerpávající zprávu o daňové kontrole.

V období od 13. 1. 2011 do 11. 9. 2013 provedl Finanční úřad pro Pardubický kraj (dále též „finanční úřad“) u žalobce kontrolu zaměřenou na plnění podmínek smlouvy č. 2A-2TP1/074. Výsledky kontrolního zjištění zachytil finanční úřad ve zprávě o daňové kontrole č.j. 1230768/13/2800-04702-607079 (dále též „zpráva o daňové kontrole“) a na základě výsledků daňové kontroly (§ 147 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „daňový řád“) podle § 139 a § 147 daňového řádu a podle § 44a odst. 3 písm. a) a § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném do 29. 12. 2011 (dále též „zákon o rozpočtových pravidlech“), vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 5.612.962,-- Kč.

¹ Dle zmiňované žádosti je mumio možno považovat za fosilizované exkrementy živočichů (jako jsou myši, pišťuchy, netopýři, veverka a divocí holubi).

Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že „do puntíku potvrzuje, že skutkový stav byl v kontrolním zjištění zachycen přesně“, nicméně závěr „z tohoto vyvozený považuje za nesprávný a skutkovému stavu neodpovídající“ (čímž žalobce zřejmě míní, že výše odvodu neodpovídá závažnosti zjištěných pochybení žalobce).

Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 4. 2014, č. j. 10540/14/5000-24700-700290, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí finančního úřadu potvrdil.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný připomněl, že správu odvodu za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají dle § 44a odst. 9 zákona o rozpočtových pravidlech finanční úřady podle daňového rádu a příjemce dotace má postavení daňového subjektu. Za účelem prověření podmínek, jejichž splnění bylo podmíněno rozhodnutím o poskytnutí dotace, provádí správce daně vždy daňovou kontrolou dle § 89 a násl. daňového rádu.

Dále žalovaný připomněl, že na dotaci dle § 14 zákona o rozpočtových pravidlech není právní nárok a její poskytnutí ze státního rozpočtu je de facto dobrou vůlí státu, která musí být na druhé straně vyvážena příslušnými podmínkami, jež zavazují jejího příjemce. Je proto nasnadě, že příjemce dotace je povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat nejen zákonné podmínky, ale též podmínky stanovené ve smlouvě o poskytnutí dotace či v rozhodnutí o poskytnutí dotace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007-63). Porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, je ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech neoprávněným použitím peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu a ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona porušením rozpočtové kázně.

Dále žalovaný konstatoval, že v daném případě bylo daňovou kontrolou v rámci dokazování zjištěno nedodržení podmínek smlouvy č. 2A-2TP1/074 žalobcem. Konkrétně bylo zjištěno, že:

1) Žalobce v roce 2008:

- a) Převedl finanční prostředky ve výši 1.399.712,-- Kč z dotačního neinvestičního účtu č. 511409000/2700 na vlastní bankovní účet č. 1172318001/2400 dříve, než byly uhrazeny uznané náklady z neveřejných zdrojů (vlastních zdrojů) a teprve po připsání výše uvedených částek na vlastní bankovní účet byly příjemcem tyto peněžní prostředky použity na úhradu faktur.
- b) Neoprávněně uhradil náklady ve výši 1.467.250,-- Kč, ačkoliv tyto náklady nelze zahrnout do uznaných nákladů na projekt. Konkrétně žalobce neoprávněně uhradil daň z přidané hodnoty ve výši 52.250,-- Kč u faktury č. 03/2008, neboť daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) je uznaným nákladem pouze v případě, že není možné uplatnit nárok na odpočet daně na vstupu dle zákona č. 235/2004 Sb. (viz přílohu č. 7 smlouvy o poskytnutí dotace /část B. II. bod 3/). Dále převedl částku 1.140.000,-- Kč na svůj běžný účet bez prokázání nákladů, které by byly předtím uhrazeny z neveřejných zdrojů a též uhradil z faktury č. 03/2008 částku 275.000,-- Kč, která se týkala úhrady nákladů spojených s pobytem pana K. a pana N., kteří nebyli a nejsou zaměstnanci žalobce, v Mongolsku. Žalobce nicméně všechny peněžní prostředky – vyjma posledně zmíněných 275.000,-- Kč - vrátil v průběhu roku zpět na dotační účet (celkem vrátil 1.192.250,-- Kč).

- c) Úhradu nákladů z investičních peněžních prostředků, které nelze zahrnout do uznaných nákladů na projekt ve výši 600.000,-- Kč. Konkrétně finanční úřad zjistil, že z dotačního investičního účtu č. 511409422/2700 byly provedeny úhrady těchto nákladů, které nelze zahrnout do uznaných nákladů na projekt:

- úhrada poplatků za vedení bankovního účtu v celkové výši 723,08 Kč (tím žalobce porušil čl. V. odst. 2 smlouvy č. 2A-2TP1/074, neboť poplatky nejsou uznaným nákladem dle § 3 nařízení vlády č. 461/2002 Sb.),

- úhrada částky 590.000,-- Kč dne 14. 5. 2008 nesouvisela s pořízením investic uvedených v příloze č. 2 smlouvy č. 2A-2TP1/074, ve znění dodatku č. 2/2008 (dne 20. 5. 2008 byla částka 590.000,00 Kč vrácena na bankovní účet),

- úhrada DPH ve výši 50.990,13 Kč u faktury č. 3408, neboť DPH je uznaným nákladem pouze v případě, že není možné uplatnit nárok na odpočet daně na vstupu dle zákona č. 235/2004 Sb. (příloha č. 7 smlouvy č. 2A-2TP1/074 /část B. II. bod 3/ - dne 15. 10. 2008 byla částka 50 990,13 Kč vrácena na bankovní účet).

Úhradou těchto nákladů došlo dle žalovaného k neoprávněnému výdeji poskytnutých peněžních prostředků, a to i přesto, že žalobce peněžní prostředky vrátil v průběhu roku zpět na dotační investiční bankovní účet. V roce 2008 tak dle žalovaného došlo k porušení rozpočtové kázně v celkové výši 3.466.962,-- Kč.

2) Žalobce v roce 2009:

- a) Neoprávněně provedl úhradu nákladů z neinvestičních peněžních prostředků, které nelze zahrnout do uznaných nákladů na projekt ve výši 1.428,-- Kč. Jednalo se o náhradu částky 1.428,-- Kč za bankovní uložení věci, kterou nelze uznat jako nezbytně nutný náklad přímo související s plněním cílů a parametrů předmětného projektu. Úhradou tohoto nákladu došlo k neoprávněnému výdeji poskytnutých peněžních prostředků, a to i přesto, že dne 25. 2. 2009 byla částka 1.428,00 Kč vrácena na bankovní účet.
- b) Žalobce předložil roční zprávu o řešení projektu v programu TRVALÁ PROSPERITA v roce 2009 11 dní dohodnutém termínu. Žalobce tak nedodržel podmínky smlouvy o poskytnutí dotace. Vzhledem k tomu, že tomuto porušení již předcházelo porušení rozpočtové kázně popsané v předchozím odstavci, dospěl žalovaný k závěru, že neoprávněně byla užita částka ve výši 2.144. 572,-- Kč.

V roce 2009 tak došlo k porušení rozpočtové kázně v celkové výši 2.146.000,-- Kč.

Žalovaný uzavřel, že nesplněním povinností vyplývajících ze smlouvy o poskytnutí dotace je porušením rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, přičemž dle § 44a odst. 3 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech je právnická osoba, která porušila rozpočtovou kázeň, povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu. Vzhledem k tomu, že poskytovatel dotace ve smlouvě o poskytnutí dotace nevyužil ustanovení § 14 odst. 6 zákona o rozpočtových pravidlech a

nestanovil méně závažné podmínky nebo neuvedl, která nesplnění uložených podmínek jsou méně závažná (např. nepodstatné nedodržení některých lhůt), vyměřil finanční úřad v souladu se zákonem odvod za porušení rozpočtové kázně dle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech ve výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň, tj. v celkové výši 5.612.962,-- Kč.

V neposlední řadě žalovaný zdůraznil, že „povinností správce daně je ověřit plnění ustanovení zákona a stanovených podmínek, nikoliv posuzovat, zda je nebo není toto ustanovení spravedlivé, přiměřené či tvrdé. To je možné v případě prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně z důvodu hodných zvláštního zřetele v souladu s § 44a odst. 10 zákona o rozpočtových pravidlech“.

II.

Žaloba a vyjádření žalovaného

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž stejně jako v odvolání proti rozhodnutí finančního úřadu nezpochybnil skutková zjištění žalovaného, vyjádřil však přesvědčení, že výše odvodu by měla odpovídat závažnosti zjištěných porušení, což v daném případě neodpovídá, neboť za „malicherná“ pochybení byl žalobci vyměřen odvod ve výši 5.612.962,-- Kč. Konkrétně v posledním odstavci na straně 3 žaloby žalobce uvedl: „...byť potvrzuje všechna zjištění správce daně, tak současně prohlašuje, že nedošlo k takovému porušení smluvních (a již vůbec ne zákonných) podmínek, které by mu založilo povinnost prostředky dotace vrátit“. Dále žalobce namítl, že měly být jako za nezbytně nutný náklad přímo související s plněním cílů a parametrů předmětného projektu uznány též náklady na pobyt pana K. a pana N. v Mongolsku, byť oba pánové nejsou a nebyli zaměstnanci žalobce, neboť oba byli řešiteli projektu a jejich cesta byla řádně schválena.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyhodnotil námitky žalobce jako liché, v podrobnostech odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné. Dále připomněl, že postupoval zcela v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2014, č. j. 7 Afs 91/2013 – 28.

Pokud jde o neuznání nákladů spojených s pobytem pana K. a N. v Mongolsku, žalovaný odkázal na zprávu o daňové kontrole a žalované rozhodnutí, pouze zdůraznil, že podle ust. § 3 odst. 1 písm. h) nařízení vlády č. 461/2002 Sb., o účelové podpoře výzkumu a vývoje z veřejných prostředků a o veřejné soutěži ve výzkumu a vývoji, ve znění účinném do 30. 6. 2009, sice bylo možné do uznaných nákladů na projekt zahrnout cestovní náhrady, avšak jednalo se o cestovní náhrady podle zákona č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, v rozhodném znění (dále též „zákon o cestovních náhradách“), a navíc vzniklé v přímé souvislosti s řešením projektu. Ustanovení § 1 odst. 1 zákona o cestovních náhradách vymezovalo okruhy poživatelů cestovních náhrad podle tohoto zákona, přičemž dle žalovaného mezi tyto poživatele cestovních náhrad nelze zahrnout osoby poskytující služby v pozici externích dodavatelů. Proto cestovní náklady za pobyt M.K. a A.N., kteří nepatřili mezi

zaměstnance žalobce, nebylo možné zahrnout do uznaných nákladů. Pokud uvedené dvě osoby považovaly za nutné zúčastnit se cesty do Mongolska, měly si veškeré náklady (coby osoby placené žalobcem za poskytované služby) nést sami. Takto žalobce ve své podstatě vynakládal peněžní prostředky neúčelně a v části odpovídající výši nákladů za pobyt těchto osob v Mongolsku duplicitně.

Žalovaný v závěru svého vyjádření navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalované rozhodnutí a dospěl k závěru, že **ž a l o b a j e (č á s t e č n ě) d ů v o d n á .**

Podle ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech se pro účely tohoto zákona rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity,

Podle ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.

Podle ust. § 44a odst. 3 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. h).

Podle ust. § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech odvod za porušení rozpočtové kázně činí v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.

Z výše uvedeného je zřejmé, že neoprávněným použitím, respektive neoprávněným výdejem je třeba rozumět vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu nejen s podmínkami vztahujícími se přímo k deklarovanému a schválenému účelu, ale také takové vynaložení peněžních prostředků, které je v rozporu s dalšími podmínkami stanovenými právním předpisem, smlouvou, případně rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci na základě, kterých byla dotace příjemci poskytnuta. **Není proto např. rozhodující, že žalobce použil peněžní prostředky v souladu s jejich účelovým určením. Z hlediska toho, zda použil peněžní prostředky neoprávněně, je podstatné i to, zda byly dodrženy také další podmínky uvedené ve smlouvě o poskytnutí dotace (srov.**

např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2014, č. j. 7 Afs 91/2013 – 28), což v daném případě zjevně nebyly – ostatně žalobce to ani nezpochybňoval.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 As 117/2014 – 39 (odstavec 59), uvedl, že „při posouzení povahy porušení jakékoliv podmínky stanovené poskytovatelem dotace je třeba zohlednit princip proporcionality, neboť i porušení podmínky stanovené poskytovatelem dotace jako závažné nemusí ještě samo o sobě znamenat to, že při čerpání dotace došlo k porušení rozpočtové kázně. Zásada proporcionality tak má své místo jak v řízení o poskytnutí dotace tak i v řízení o kontrole zaměřené na čerpání dotace.“ Dle Nejvyššího správního soudu nelze „opomíjet různou míru důležitosti jednotlivých podmínek poskytnutí dotace z hlediska jejího účelu, předmětu a smyslu“ (odstavec 57 in fine odůvodnění cit. rozsudku). Proto v některých případech může dojít k tomu, že „přestože došlo k porušení ustanovení smluvních podmínek, nedojde k porušení rozpočtové kázně“ (odstavec 53 odůvodnění cit. rozsudku). Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil (odstavec 52 odůvodnění cit. rozsudku), že „poměrování rozsahu a míry závažnosti porušení stanovených podmínek smyslem a účelem dotace nejde nad rámec zákona o rozpočtových pravidlech, ani se nejedná o odchýlení od zákonem předepsaných pravidel“.

Obdobně v rozsudku ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 As 215/2014-40, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že je třeba „v rámci úvahy o sankčním odvodu“ – mimo jiné – „posoudit závažnost jednotlivých pochybení“ a „dopady zjištěných pochybení“. To ovšem žalovaný neučinil, když vyšel z (dle recentní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu) nesprávného právního názoru, že tyto skutečnosti (závažnost jednotlivých pochybení a jejich případné dopady etc.) lze zohlednit pouze při rozhodování o prominutí nebo částečném prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně (§ 44a odst. 10 a 11 zákona o rozpočtových pravidlech), a proto krajský soud jeho rozhodnutí zrušil.

Pro úplnost je možno dodat, že dle názoru krajského soudu čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu dospěl ve věcech evidovaných pod sp. zn. 4 As 117/2014 a sp. zn. 4 As 215/2014 k právnímu názoru odlišnému od právního názoru vyjádřeného v odůvodnění rozsudku sedmého senátu téhož soudu ze dne 30. 5. 2014, č. j. 7 Afs 91/2013 – 28 (z něhož vycházel i žalovaný).² Ve zmiňovaném rozsudku totiž sedmý senát uzavřel, že „dospěl-li finanční úřad k závěru, že v době poskytování úvěru porušil účastník řízení podmínky smlouvy o poskytnutí úvěru, jednalo se o neoprávněné použití peněžních prostředků a porušení rozpočtové kázně, kterou musel sankcionovat odvodem do státního fondu“. Skutečnost, že „povaha porušení je marginální a není patrné, že by vedlo ke vzniku škody na straně poskytovatele prostředků nebo že by došlo k čerpání prostředků v rozporu s jejich hospodářským účelem“, není v řízení o sankčním odvodu relevantní (Nejvyšší správní soud tuto skutečnost v řízení nezohlednil) a je „třeba ji brát v úvahu při dalším postupu správních orgánů v dané věci, pokud budou pro takový postup důvody (viz zejm. § 44 odst. 10 a 11 zákona o rozpočtových pravidlech)“. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí ve věcech sp. zn. 4 As 117/2014 a sp. zn. 4 As 215/2014 jsou rozhodnutími pozdějšími, vycházel soud při rozhodování v této věci z nich.

² K tomu srov. § 17 odst. 1 s. ř. s. a např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2007, sp. zn. IV. ÚS 613/06.

Pokud jde o částku 275.000,-- Kč, která se týkala úhrady nákladů spojených s pobytem pana K. a pana N. v Mongolsku, shoduje se soud s žalovaným, že se nejednalo o náklad účelně vynaložený, resp. že se nejednalo o „nezbytně nutný náklad přímo související s plněním cílů a parametrů předmětného projektu“. Již s ohledem na všemi členy senátu 52Af sdílenou představu o spravedlivém řešení této věci nemůže soud akceptovat postup žalobce, který dne 19. 3. 2008 uzavřel s jedním z řešitelů, M.K., IČO: 64930394, se sídlem Na stráži 1410/11, 180 00, Praha – Libeň, smlouvu „podle § 409 a násl.“ zák. č. 513/1991 Sb. (tedy kupní smlouvu!), na základě které se pan K. zavázal „připravit a zrealizovat studijně výzkumný pobyt v Mongolsku ve dnech 22 – 28. 4. 2008 pro čtyři specialisty objednatele“, mezi nimiž byl i sám M.K.. **Pan K. tak zajišťoval pobyt v Mongolsku sám pro sebe a navíc za tuto aktivitu účtoval částku, kterou mu následně žalobce (za nějž jednal a smlouvu uzavíral P.B., jenž se taktéž účastnil zájezdu do Mongolska) proplatil z dotačních prostředků.** Soud též souhlasí s žalovaným, že žalobce v průběhu řízení přesvědčivě nezdůvodnil, z jakého důvodu bylo nezbytné, aby do Mongolska cestovali hned čtyři osoby a že postačovalo, aby se cesty zúčastnili pouze dva zaměstnanci žalobce. **V této souvislosti soud též poukazuje na skutečnost, že konkrétní přínosy „studijně-výzkumného pobytu“ v Mongolsku z hlediska plnění cílů projektu zůstaly zcela neobjasněny,** když „zpráva ze služební cesty“ z května 2008 vyhotovená panem P. B. a paní E.K. obsahuje pouze nic neříkající obecné formulace o „navázání spolupráce s pracovníku MONOSu – medicínského institutu tradiční medicíny a farmacie“ (jak byly nové kontakty konkrétně využity při realizaci projektu a jak tato spolupráce probíhala, s kým byli řešitelé v kontaktu a jaké konkrétní problémy byly konzultovány ?), o „získání významných poznatků v procesu přípravy mumia“ (jakých konkrétních „významných“ poznatků, které dosud žalobci neměl k dispozici a které nebylo možno získat studiem dostupné literatury, kde konkrétně /v jakých konkrétních provozech/ byly tyto poznatky načerpány a jak byly využity při řešení předmětného projektu), o „nasbírání množství informací o rakytníku řešetlákovém a jiných stimulatorech vhodných pro lidský organismus“ (o jaké dosud neznámé informace o rakytníku řešetlákovém, který pochází z Ruska a je hojně pěstován i v ČR,³ se jednalo a jak tyto informace souvisely s řešeným projektem?). Dle pana B. a paní K. byla též „přínosem prohlídka vlastního naleziště“ (v čem tento přínos spočíval a proč bylo z hlediska cílů projektu toto naleziště nutno navštívit?), k němuž, jak se soud mohl dozvědět z „programu cesty“, vede „náročná horská cesta přírodou po stezkách“ etc. Pro projekt přínosná byla jistě i prohlídka Ulánbátaru. „Cenná“ byla nepochybně i informace, že v současné době „je embargo na vývoz mumia z Mongolska“ a že „dostatečné množství mumia z tohoto naleziště je již v ČR ve vlastnictví společnosti Mon – Czech international Co, Ltd.“, uvážíme-li, že mumium nakoupil žalobce od české společnosti Interchem, spol. s r. o. Taktéž soud ve spise nenalezl dohodu „o využití výsledků a možného prodeje“, která měla být „účinná“ se společností Tun Erdene Pharma Co, Ltd. **Ve zprávě není ani zmínka o tom, jak byl naplněn účel cesty popsáný v programu cesty, nebyly doloženy konkrétní výstupy (vzhledem k tomu, že cílem měla být především jednání o „vědecko – výzkumné spolupráci“ a o dodávkách mumia mineralis a rakytníku řešetlákového /který pěstují i někteří členové rozhodujícího senátu/).** Soud si tak není zcela jist, zda „zpráva ze služební cesty“ do Mongolska (viz přílohu č. 16 daňového spisu), byla míněná zcela vážně.

³ Srov. http://cs.wikipedia.org/wiki/Rakytn%C3%ADk_%C5%99e%C5%A1etl%C3%A1kov%C3%BD.

Závěrem soud dodává, že nepřehlédl ani následující (**žalobcem nezpochybněná**) zjištění správce daně (strana 25 a 26 zprávy o daňové kontrole), která poněkud relativizují tvrzení žalobce o splněných cílech projektu:

„Dne 18. 12. 2009 Ministerstvo průmyslu a obchodu uzavřelo s příjemcem smlouvu o využití výsledků výzkumu a vývoje 2009/2A-2TP1/074 na základě výsledků v předmětném projektu, ve které se příjemce mimo jiné zavázal využít dosažené výsledky řešení projektu formou výroby a prodeje nových výrobků ve farmaceutickém průmyslu a v potravinových doplňcích stravy zvláštní výživy. Doba realizace je stanovena minimálně na 3 roky s termínem zahájení do konce roku 2010 a ukončením do 31. 12. 2013. Základním dosaženým výsledkem řešení projektu je vzorek – biostimulátor ve výrobcích farmaceutického průmyslu a v potravinových doplňcích stravy zvláštní výživy. Dne 9. 12. 2010 Ministerstvo průmyslu a obchodu uzavřelo s příjemcem dodatek č. 1/2010 ke smlouvě o využití výsledků výzkumu a vývoje 2009/2A-2TP1/074 ze dne 18. 12. 2009, v němž mění termín zahájení výroby nejpozději do 1. 4. 2011 a ukončení do 31. 12. 2013.

Dne 15. 8. 2012 provedl správce daně místní šetření v provozovně společnosti T-STRING Pardubice, a.s., při kterém byl doložen pouze obal na výrobek Bezkašel - jitrocelový bylinný speciál s liposomem mumia. Dále správce daně zjistil, že příjemce žádný výrobek s mumiem nenabízí k prodeji na spotřebitelském trhu (prostřednictvím e-shopu či v lékárnách) a ani nebyl nalezen v Registru rozhodnutí hlavního hygienika. Na trhu je dostupný pouze klasický Bezkašel a Valinka (oba výrobky neobsahují mumio). Z výroční zprávy příjemce za rok 2011 též vyplývá, že inovační program rozšíření výroby o další sortiment Valinek na bázi mumia, rakytníku a konopí bude realizován, až se zlepší finanční situace společnosti T-STRING Pardubice, a. s. Dle popsanych skutečností výroba a prodej výživového doplňku stravy pod obchodním názvem ‚Bezkašel – jitrocelový bylinný speciál s liposomem mumia‘, který je uveden jako jediný výrobek řešení projektu v Závěrečné zprávě o řešení projektu MPO ČR v programu TRVALÁ PROSPERITA (ev. č. projektu 2A-2TP1/074), neprobíhá v souladu s čl. IV. Smlouvy o využití výsledků výzkumu a vývoje 2009/2A-2TP1/074, kde je (č. j.: 1230768/13/2800-04702-607079, str. č. 26 z 29) uvedeno: ‚Příjemce se zavazuje využít dosažené výsledky řešení projektu formou výroby a prodeje nových výrobků ve farmaceutickém průmyslu a v potravinových doplňcích stravy zvláštní výživy‘...“.

IV.

Závěr a náklady řízení

Jelikož žaloba byla (částečně) důvodná, soud žalované rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil (výrok I). Současně úspěšnému žalobci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) priznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) tvořených:

- a) zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,-- Kč,
- b) odměnou daňového poradce za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání před soudem /§11 vyhl. č. 177/1996 Sb./) dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 9.300,-- Kč (pro určení výše odměny se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. obdobně vyhláška č. 177/1996

Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, dále též „vyhl. č. 177/1996 Sb.“),

- c) paušální náhradou hotových výdajů za 3 úkony právní služby po 300,-- Kč ve výši 900,-- Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání před soudem /§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb./).

Platební místo („k rukám zástupce žalobce“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta k splnění povinnosti uložené výrokem II pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s 64 s. ř. s.

Pokud jde o náhradu cestovních výdajů daňového poradce a náhradu za promeškaný čas strávený na cestě zástupce žalobce k soudu a zpět, pak ty soud žalobci nepřiznal, neboť je vyhodnotil jako neúčelně vynaložené. Žalobce měl a má sídlo v Pardubicích, finanční úřad provádějící daňovou kontrolu měl a má taktéž sídlo v Pardubicích a od počátku bylo též zřejmé, že i případný soudní spor bude rozhodován v Pardubicích. Projednávaná věc taktéž nebyla nijak složitá, nebylo zde tedy nic, co by ospravedlňovalo volbu daňového poradce (včetně specializace daňového poradce na oblast dotací – takovou specializaci daňový poradce na <http://www.kdpcr.cz/danovy-poradce/ing-frantisek-mejta> uvedenu nemá) z 230 km vzdáleného Písku (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. II. ÚS 736/12 či usnesení Ústavního soudu ve věci IV. ÚS 1192/13).

V.

Obiter dictum

Z konstatování krajského soudu, že žaloba je (částečně) důvodná, nelze vyvodit závěr, že oprávněné úřední osoby (zaměstnanci žalovaného a správního orgánu prvního stupně) porušily nějakou ze zákonem jim uložených povinností. V právní teorii totiž již dávno převážil názor odmítající Dworkinovu představu o metodologické dosažitelnosti jediného správného řešení právního případu (předpokládající i jedinou správnou interpretaci relevantního práva - tzv. *one right answer thesis* představená v knize Law's Empire /1986/, která byla konstruována jako protiklad k tezi L. A. Harta, jenž představil právo jako model s otevřenou strukturou, v němž významnou roli hraje soudcovská diskrece). Naopak převažuje názor, dle něhož právní věda není s to volbu interpretačních metod racionálně odůvodnit.⁴

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

⁴Srov. Holländer, P. Filosofie práva. Plzeň: Aleš Čeněk, 2006, s. 227, a zahraniční literaturu tam citovanou; srov. též Hart H. L. A.: Pojem práva /The Concept of Law/. Praha: PROSTOR, nakladatelství s. r. o., 2004, s. 129 a násl.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. ledna 2015

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová